

sit rige og varme Hjertes Kærlighed. Hr. Sidenius har rimeligvis hørt, at Hs. kgl. Højhed Prinsen af Wales i sin Tid var saa naadig at interessere sig for min Broder, og at der i den Anledning var Tale om en Ansættelse ved vort Gesandtskab i London. Der havde jo sikkert under en saadan Protektion kunnet aabne sig en glimrende Karriere for ham. Men trods det meget, der kunde friste en Mand som Alexander ved et saadant Tilbud, bestemte han sig til ikke at modtage det. Min ærværdige Moder levede endnu dengang i København, og min Søster var paa den Tid endnu ikke gift . . . og Alexander elskede København og forgudede sit Hjem. Han kunde slet ikke trives udenfor de kendte, kære Steder. Jeg tror, det var fra den Stund, da min Moder døde og han blev ene tilbage mellem Minderne, at hans Tung-sind stammede. Saa var han i den sidste Tid jo ogsaa legemligt syg . . . Og dog! At han kunde gøre det!“

Mindet om Broderens blodige Endeligt bragte atter Lommetørklædet op for Øjnene, og Per snappede Lejligheden til at rejse sig for at gaa.

Baronessen, der blev siddende i sin Stol, tog med moderlig Varme hans Haand mellem begge sine og sagde:

„Hvor jeg nu er glad ved at have set Dem! Det er mit Haab, at vi oftere skal træffes. Vil De love mig, at De vil besøge mig, naar jeg vender tilbage fra Udlandet? Efter al Rimelighed tilbringer jeg den tilstundende Sommer hos min Søster og Svo-ger paa Kærsholm, og jeg er overbevist om, at De ogsaa hos dem vil være af Hjertet velkom-men.“

„Jeg siger saa mange Tak . . . naar blot jeg ikke